

ואולי זה היה המעשה בבת יפתח בשובה מן ההרים

עוד מעט יבוא בעיניך מתאר הבית מבעד לאד המכסה את המישור.
הכלב יזהה את תנועת שמלתה ברוח, ובזנבו יגרש מעליה
את הזבובים ויקרא בשמה ויקרא בשמה כמשנן אותו מחדש.
והיא תרחיק עד קצה מצחה כאלו לא שבה ממקום הפכי ההוא,
אלא יוצאת אליו מתוך האיש שלא יקרא בשמה.
וגם אם הוא מסתיר פניו ממנה, היא קוראת לו שלום.
הרי לא תניח לשכחה את אשר לזכרון,
ואף לא תמחה את הסימן היכן נקרע מעליה קו פרשת המים
והחל נהי המדבר למרגלות הגלעד.
עוד מעט היא תכנס פנימה.
אמא תמחה מעל מצחה את אבק הגאיות,
תעסה את כפות רגליה שצבו. תחפף את שערה
ותקלע לה צמות דקות של געגוע.
נוחי בתי, נוחי, תפציר בה ותכסה אותה בשמיכה, ואחר
תפנה לחמם את הנזיד. עוד מעט ישב האיש ויאכל. אחר ישכב.
הלילה לא תפקיר את גופה לזעת חלציו.
היא יודעת שלא תניח לו להשלים את נדרו,
על פן היא מרדדת בחשכה בצק שעורים
ואופה את לחם המחרת. בקערת חרס מניחה אגדת לענה ודבלים.
מרגיעה את התינוק ששניו מצמחות ומהסה את הכלבים.
גורפת מן המצע את סדין המשכב המכתם בזרעו
ושואבת מים מן הבור, ומקפלת את גופה סביב הכד
כאלו היה קפל קרקע החוצץ בינה לבין נשימותיו הפכדות מנשא.
השכם בבקר היא תרחץ את בשרה ותטהר.
תחבש את החמור ותרחיק אל אחד ההרים, תחת בתה.

מתוך אולי אישה סובבת כאן, הוצאת הקיבוץ המאוחד, 2007